

عنوان مقاله:

اولویت بندی محلات حاشیه ای زابل برای توانمندسازی و بهسازی

محل انتشار:

نهمین کنگره انجمن ژئوپلیتیک ایران و اولین همایش انجمن جغرافیا و برنامه ریزی مناطق مرزی ایران (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسنده:

عبدالغنی صفرزایی - کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه زابل

خلاصه مقاله:

در دهه‌های اخیر، شهرنشینی بر شهرسازی مقدم شده و رشد شهرها را با مشکلات جدی روبرو کرده است. رشد سریع شهرنشینی و گسترش فیزیکی شهرها باعث شده تا محلات جدید و خودرو در حاشیه ی شهرها بدون برنامه ریزی و مدیریت شهری با ساختارهای نامناسب فیزیکی و کالبدی توسط مهاجران روستایی و افراد فقیر شهری به وجود آید که به آن حاشیه- نشینی میگویند. شهر زابل در سال های اخیر، به علت خشکسالی های متوالی و از بین رفتن کشاورزی و دامداری در مناطق روستایی سیستان با مهاجرت بیرویه روستاییان و عشایر مواجه بوده است. این مهاجران به علت درآمد کم، نداشتن سواد کافی و مهارت های شغلی، حاشیه ها و ورودی های اصلی شهر زابل را برای زندگی انتخاب کرده اند و محلات جدید حاشیه ای زابل را به وجود آورده‌اند. به طوری که از سال 1350 تا 1365 تعداد محلات حاشیه ای زابل از 2 به 14 محله افزایش یافته است. در حال حاضر، با متصل شدن این محلات به روستاهای پیرامون شهر زابل، مشکلات فراوانی را برای مدیریت شهری به وجود آورده است. در این تحقیق، ابتدا امتیاز شاخص های اصلی توانمندسازی حاشیه نشینان مانند ویژگی های اجتماعی و اقتصادی سرپرستان خانوارها، ویژگی های کالبدی و فضایی، مسکن و مشکلات اساسی موجود در محلات حاشیه ای و وضعیت مشارکت حاشیه نشینان در بهسازی محلاتشان از 316 پرسشنامه توزیع شده در 14 محله و 10500 خانوار حاشیه نشین شهر زابل توسط نرم افزار SPSS محاسبه گردیده و سپس به اولویت بندی محلات بر اساس مدل SAW پرداخته شده است. رتبه بندی محلات توسط سیستم اطلاعات جغرافیایی GIS به چهار سطح؛ خیلی ضعیف تا نسبتا خوب انجام شده است. نتایج تحقیق نشان میدهد بیشتر محلات حاشیه‌ای زابل از نظر توانمندسازی در سطح خیلی ضعیف تا متوسط قرار دارند

کلمات کلیدی:

توانمندسازی، حاشیه نشینی، شهر زابل، مدل SAW

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/733500>

